

Angelo Scarano

Päť minút & Bohom

2027

Denné zamyslenia
nad evanjeliom

Denné zamyslenia
nad evanjeliom **2027**

Päť minút & Bohom

2027

Denné zamyslenia
nad evanjeliom

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2026

www.paulinky.cz

podľa českého originálu: *Evangelium na každý den 2027*

Autor podnetov na zamyslenie: P. Angelo Scarano

Vydal © Zachej.sk, 2026

Grafika © Lýdia Valter

Preklad: Zachej.sk

Jazyková korektúra: Michaela Gočalová

Evanjeliové texty sú použité z Lekcionárov I. – IV.
so súhlasom Liturgickej komisie Konferencie biskupov
Slovenska, prot. č. 635/2021 vydaný v Rožňave
22. novembra 2021.

ISBN 978-80-8211-900-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami
ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka
autorských práv.

PREDHOVOR

Milí priatelia,

pred nami je nový rok s novými udalosťami, no v liturgii budú opäť zaznievať tie staré známe texty. Na prvý pohľad nič nové – ale to je len zdanie. Božie slovo je stále nové, živé a ukrýva v sebe netušené hĺbky. Pod rúškom starého textu vždy prichádza novosť Ducha – toho Ducha, ktorý z litery vytvára mocné slovo schopné premieňať naše životy.

Preto je dobré čítať Božie slovo s modlitbou, v Duchu Svätom a prosiť ho o svetlo, o dar zakúsiť evanjelium ako pokrm, ktorý nasýti, ako víno, ktoré potešuje srdce.

Nevzývajte však Božieho Ducha iba na začiatku modlitby, ale aj počas samotného čítania, zvlášť vtedy, keď sme unavení alebo niečo nechápeme. Veď ani Panna Mária nerozumela všetkému, a preto sa pýtala: „Ako sa to stane?“

Mnohí čítajú evanjelium dňa ráno ako „duchovné raňajky“. No ešte lepšie je prečítať si daný úryvok už v predvečer – iste sa lepšie zaspáva s Božím slovom než s hlavou plnou starostí. A úplne najlepšie je vracať sa počas dňa k tomu, čo nás oslovilo, aj viackrát.

Kiež sa v nás evanjelium stáva telom, kiež formuje naše srdce, zmýšľanie, emócie, slová i skutky!

P. Angelo Scarano

Nm 6, 22-27; Ž 67; Gal 4, 4-7; Lk 2, 16-21

Evanjelium

Lk 2, 16-21

Pastieri sa poponáhľali do Betlehema a našli Máriu a Jozefa i dieťa uložené v jaslach. Keď ich videli, vyrozprávali, čo im bolo povedané o tomto dieťati. A všetci, ktorí to počúvali, divili sa nad tým, čo im pastieri rozprávali. Ale Mária zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich. Pastieri sa potom vrátili a oslavovali a chválili Boha za všetko, čo počuli a videli, ako im bolo povedané. Po ôsmich dňoch, keď ho bolo treba obrezať, dali mu meno Ježiš, ktorým ho anjel nazval skôr, ako sa počal v živote matky.

Podnet na zamyslenie

Majú pastieri a Panna Mária niečo spoločné? Určite. Tak pastieri, ako aj Panna Mária berú anjelovo slovo o narodení Spasiteľa vážne, dostávajú potvrdenie – uisťujúce znamenie, veria a chvália Boha.

V zásade má toto všetko charakterizovať život každého veriaceho. Ako zdôrazňujú *Skutky apoštolov*, je to: prijímanie slov evanjelia; potvrdenie, ktoré prežívame v srdci alebo navonok skrze skutky; viera, ktorá sa prehlbuje; a modlitba chvál ako náš životný štýl.

Táto dynamika sa stále znova objavuje v našich životoch a vedie k prehĺbeniu Božieho života v nás.

Sú tieto momenty prítomné aj v tvojom živote?

1 Jn 2, 22-28; Ž 98; Jn 1, 19-28

Evanjelium

Jn 1, 19-28

Toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: „Kto si ty?“, on vy-
znan a nič nezaprel. Vyznal: „Ja nie som Mesiáš.“ „Čo teda,“
pýtali sa ho, „si Eliáš?“ Povedal: „Nie som.“ „Si prorok?“ Od-
povedal: „Nie.“ Vraveli mu teda: „Kto si? Aby sme mohli dať
odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?“ Povedal: „Ja
som hlas volajúceho na púšti: ‚Vyrovnajte cestu Pánovi,‘ ako
povedal prorok Izaiáš.“ Tí vyslaní boli spomedzi farizejov.
A pýtali sa ho: „Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš,
ani prorok?“ Ján im odpovedal: „Ja krstím vodou. Medzi vami
stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som
hoden rozviazať mu remienok na obuvi.“ To sa stalo v Betánii
za Jordánom, kde Ján krstil.

Podnet na zamyslenie

Ján otvorene povedal, kým je. Nevyhlásil, že „nie je ničím“, ale
odhalil, kým je pred Bohom.

Ján Krstiteľ ma tak učí zdravej slobode pred ľuďmi. Učí ma
nehrať sa na niekoho, kým nie som, ani na „záchrancu“. Záro-
veň ma povzbudzuje zostať v pravde, pretože „každý z nás je
taký, aký je pred Bohom: nič viac a nič menej“ (svätý František
z Assisi).

Ako ja vnímam sám seba?

Sir 24, 1b-2. 12-16; Ž 147; Ef 1, 3-6. 15-18; Jn 1, 1-18 alebo kratšie Jn 1, 1-5. 9-14

Evanjelium

Jn 1, 1-18

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. Ono bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo vo tmách svieti, a tmy ho neprijali. Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle.

Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. Bol na svete a svet povstal skrze neho, a svet ho nepoznal. Prišiel do svojho vlastného, a vlastní ho neprijali.

Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha.

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami. A my sme uvideli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodený Syn, plný milosti a pravdy.

Ján o ňom vydal svedectvo a volal: „Toto je ten, o ktorom som hovoril: Ten, čo príde po mne, je predo mnou, lebo bol prv ako ja.“

Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou. Lebo ak zákon bol daný skrze Mojžiša, milosť a pravda prišli skrze Ježiša Krista.

Boha nikto nikdy nevidel. Jednorodený Boh, ktorý je v lone Otca, ten o ňom priniesol zvesť.

Podnet na zamyslenie

Toto evanjelium je natoľko zásadné, že ešte donedávna sa čítalo na konci každej svätej omše. Niet divu. Je to veľkolepý hymnus o Slove, o Božom Synovi. Skús si ho niekoľkokrát pozorne prečítať a všímaj si vlastnosti *Slova*, Syna. Nie je to samoučelná úloha. Otvára totiž oči k úžasu nad tým, kým je pre teba Boží Syn: život, svetlo, prameň bytia...

To, čo objavíš, potom môžeš premeniť na modlitbu chvály a uctievania.

1 Jn 3, 7-10; Ž 98; Jn 1, 35-42

Evanjelium

Jn 1, 35-42

Ján stál s dvoma zo svojich učeníkov. Keď videl Ježiša ísť okolo, povedal: „Hľa, Boží Baránok.“ Tí dvaja učeníci počuli, čo hovorí, a išli za Ježišom. Ježiš sa obrátil, a keď videl, že idú za ním, opýtal sa ich: „Čo hľadáte?“ Oni mu povedali: „Rabbi – čo v preklade znamená: Učiteľ –, kde bývaš?“ Odpovedal im: „Podďte a uvidíte!“ Šli teda, videli, kde býva, a zostali v ten deň u neho. Boli asi štyri hodiny popoludní. Jeden z tých dvoch, čo to počuli od Jána a nasledovali Ježiša, bol Ondrej, brat Šimona Petra. On hneď vyhľadal svojho brata Šimona a povedal mu: „Našli sme Mesiáša,“ čo v preklade znamená Kristus. A priviedol ho k Ježišovi. Ježiš sa naňho zahľadel a povedal: „Ty si Šimon, syn Jánov, ale budeš sa volať Kéfas,“ čo v preklade znamená Peter.

Podnet na zamyslenie

Celým Jánovým evanjeliom sa ako červená niť vinie téma „zotrávania v Ježišovi“. V dnešnom evanjeliu je táto myšlienka najprv naznačená otázkou: „Kde bývaš?“, potom nasleduje pozvanie: „Podďte a uvidíte!“ a napokon konštatovanie: „Zostali u neho.“

Stretnutie prvých učeníkov s Ježišom je len predzvesťou toho, čo môžeme prežívať aj my. Vo viere prichádzame k nemu, zostávame v ňom vďaka láske a zachovávaní jeho slova. Práve viera a láska nám umožňujú „prebývať v Kristovi“ stále intenzívnejším spôsobom.

A čo ty? Túžiš byť s Ježišom?

1 Jn 3, 11-21; Ž 100; Jn 1, 43-51

Evanjelium

Jn 1, 43-51

Ježiš sa rozhodol odísť do Galiley. Stretol Filipa a povedal mu: „Pod' za mnou!“ Filip bol z Betsaidy, z Ondrejovho a Petrovho mesta. Filip sa stretol s Natanaelom a povedal mu: „Našli sme toho, o ktorom písal Mojžiš v Zákone a Proroci, Ježiša, Jozefovho syna z Nazareta.“ Natanael mu vravel: „Môže byť z Nazareta niečo dobré?!“ Filip mu odpovedal: „Pod'a uvidíš!“ Keď Ježiš videl prichádzať Natanaela, povedal o ňom: „Toto je pravý Izraelita, v ktorom niet lesti.“ Natanael sa ho opýtal: „Odkiaľ ma poznáš?“ Ježiš mu vravel: „Videl som ťa, prv ako ťa Filip zavolať, keď si bol pod figovníkom.“ Natanael mu povedal: „Rabbi, ty si Boží Syn, ty si kráľ Izraela!“ Ježiš mu odvetil: „Veríš preto, že som ti povedal: Videl som ťa pod figovníkom? Uvidíš väčšie veci ako toto.“ Potom mu povedal: „Veru, veru, hovorím vám: Uvidíte otvorené nebo a Božích anjelov vystupovať a zostupovať na Syna človeka.“

Podnet na zamyslenie

Natanael je predchodcom tých, ktorí „konajú pravdu, a preto idú na svetlo“ (porov. Jn 3, 21). V ňom totiž nie je lešť, inak povedané je „z pravdy“. Práve preto je otvorený a prichádza k Svetlu, ktoré mu odhaľuje útržok z jeho nedávnej minulosti: „Videl som ťa pod figovníkom.“ Nefalšovanosť a rýdzosť charakterizujú všetkých, ktorí vo „vianočnom čase“ prichádzajú ku Kristovi: pastierov, mudrcov, Jozefa a Máriu, Natanaela i Jána Krstiteľa. Opačné postoje, neúprimnosť a pokrytectvo, naopak, bránia človeku priblížiť sa ku Kristovi, hoci aj v modlitbe.

Iz 60, 1-6; Ž 72; Ef 3, 2-3a. 5-6; Mt 2, 1-12

Evanjelium

Mt 2, 1-12

Keď sa za čias kráľa Herodesa v judejskom Betleheme narodil Ježiš, prišli do Jeruzalema mudrci od východu a pýtali sa: „Kde je ten novonarodený židovský kráľ? Videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu pokloniť.“ Keď to počul kráľ Herodes, rozrušil sa a celý Jeruzalem s ním. Zvolal všetkých veľkňazov a zákonníkov ľudu a vyzvedal sa od nich, kde sa má narodiť Mesiáš. Oni mu povedali: „V judejskom Betleheme, lebo tak píše prorok: ‚A ty, Betlehem v judejskej krajine, nijako nie si najmenší medzi poprednými mestami Judey, lebo z teba vyjde vojvoda, ktorý bude spravovať môj ľud, Izrael.‘“ Tu si dal Herodes potajomky zavolať mudrcov a podrobne sa ich povypytoval, kedy sa im zjavila hviezda. Potom ich poslal do Betlehema a povedal: „Chodte a dôkladne sa vypytujte na dieťa. Keď ho nájdete, oznámte mi, aby som sa mu aj ja šiel pokloniť.“ Oni kráľa vypočuli a odišli. A hľa, hviezda, ktorú videli na východe, išla pred nimi, až sa zastavila nad miestom, kde bolo dieťa. Ako zbadali hviezdu, nesmierne sa zaradovali. Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. A keď vo sne dostali pokyn, aby sa nevracali k Herodesovi, inou cestou sa vrátili do svojej krajiny.

Podnet na zamyslenie

Ten Zlý sa, žiaľ, vkráda všade, dokonca aj do nádherných vianočných dní. Často na to používa konkrétnych ľudí, v dnešnom

evanjeliu Herodesa. Podobne ako na začiatku v *Knihe Genezis* aj tu prehovára nenápadne a zvodne: „Vypyťte sa na to dieťa. Keď ho nájdete, oznámte mi, aby som sa mu aj ja šiel pokloniť.“ Často hneď nedokážeme rozpoznať zvodné nástrahy Zlého. Práve preto potrebujeme svetlo Ducha Svätého. Svetlo jasnejšie než hviezda, svetlo pôsobiace v našich srdciach, ktoré nás rok čo rok znovu priťahuje ku Kristovi.

Toto svetlo otvára nielen naše oči, aby sme žasli nad darom Syna, ale predovšetkým naše srdce, aby sme mu dokázali darovať viac než zlato, kadidlo a myrhu – totiž samých seba.

Práve preto sa nám Ježiš daroval, aby nás urobil schopnými darovať sa mu.

Urobíš to aj ty dnes?

1 Jn 3, 22 – 4, 6; Ž 2; Mt 4, 12-17. 23-25

Evanjelium

Mt 4, 12-17. 23-25

Keď sa Ježiš dopyčul, že Jána uväznili, odobral sa do Galiley. Opustil Nazaret a prišiel bývať do pobrežného mesta Kafarnaum, v končinách Zabulon a Neftali, aby sa splnilo, čo povedal prorok Izaiáš: „Krajina Zabulon a krajina Neftali, na ceste k moru, za Jordánom, Galilea pohanov! Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti.“

Od tej chvíle začal Ježiš hlásať: „Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“

A Ježiš chodil po celej Galilei, učil v ich synagógach, hlásal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi.

Povešť o ňom sa rozniesla po celej Sýrii. Prinášali k nemu všetkých chorých, postihnutých rozličnými neduhmi a trápením, posadnutých zlými duchmi, námesačníkov a ochrnutých, a on ich uzdravoval. A šli za ním veľké zástupy z Galiley a Dekapola, z Jeruzalema, Judey a Zajordánska.

Podnet na zamyslenie

Svetlo zažiarilo tým, ktorí sú v tieni smrti. Možno sa aj ja niekedy cítim v tieni smrti. A predsa je tu svetlo. Svetlo, ktoré práve tento rok chce znovu zažiaríť v našich temnotách, dokonca silnejšie než vlani. Veď sme povolaní kráčať od svetla k svetlu, od slávy k sláve (porov. 2 Kor 3, 18).

To je možné jedine v sile Ducha Svätého. On môže už teraz umocniť svetlo tvojej viery. Stačí po tom túžiť.

1 Jn 4, 7-10; Ž 72; Mk 6, 34-44

Evanjelium

Mk 6, 34-44

Keď Ježiš videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam.

Keď už bolo veľa hodín, pristúpili k nemu jeho učeníci a hovorili: „Toto miesto je pusté a je už veľa hodín. Rozpusť ich, nech sa rozídu do okolitých osád a dedín kúpiť si niečo na jedenie.“

On im odpovedal: „Vy im dajte jesť!“

Vraveli mu: „Máme ísť nakúpiť za dvesto denárov chleba a dať im jesť?“

Opýtal sa ich: „Koľko máte chlebov? Chodte sa pozrieť!“

Keď to zistili, povedali: „Päť a dve ryby.“

Tu im rozkázal usadiť všetkých po skupinách na zelenú trávu. A posadali si v skupinách po sto a po päťdesiat.

Potom vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával svojim učeníkom, aby im ich rozdávali. Aj obe ryby rozdelil všetkým. Všetci jedli a nasýtili sa, ba ešte nazbierali dvanásť plných košov odrobín a zvyškov z rýb. A tých, čo jedli chleby, bolo päťtisíc mužov.

Podnet na zamyslenie

Tento zázrak, podobne ako premenenie vody na víno na svadbe v Káne, je jasným posolstvom, že Ježiš je vo svojich daroch štedrý. On dáva „mieru dobrú, natlačenú, natrasenú a vrchovatú“ (Lk 6, 38). Predovšetkým však dáva ten najväčší dar, svojho Ducha, a to v hojnosti (porov. *Tít* 3, 6).

Toto raz zakúsime naplno a neprestajne, keď budeme stáť pred Božou tvárou v nebi. V medzidobí tu na zemi to prežívame niekedy silnejšie, inokedy slabšie. V každom prípade sa však môžeme vždy a všade spoľahnúť na jednu istotu. Náš Boh nie je chudobný, ale bohatý. Dáva viac, než očakávame, často inak a inokedy, než by sme si predstavovali. A zakaždým je to s ním nové prekvapenie a dobrodružstvo.

1 Jn 4, 11-18; Ž 72; Mk 6, 45-52

Evanjelium

Mk 6, 45-52

Keď Ježiš nasýtil päťtisíc mužov, hneď prinútil svojich učeníkov, aby nastúpili na loď a išli napred na druhý breh k Bet-saide, kým on rozpustí ľud. Keď ich rozpustil, odišiel na vrch modliť sa.

A keď sa zvečeralo, loď bola uprostred mora a on sám na zemi. Videl ich, ako sa namáhajú pri veslovaní, lebo vietor dul proti nim. A nad ránom, kráčajúc po mori blížil sa k nim a chcel ich obísť.

Keď ho videli kráčať po mori, mysleli si, že je to mátoha, a vykriekli; všetci ho totiž videli a zľakli sa. Ale on sa im hneď prihovril: „Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!“

Vstúpil k nim do lode a vietor utíchol. A boli celí ohromení, lebo nepochopili, ako to bolo s chlebmi; ich srdce bolo otupené.

Podnet na zamyslenie

Evanjeliá týchto dní, teda okolo slávností Zjavenia Pána a Krstu Pána, ktoré sa na Východe pôvodne slávili spoločne, odhaľujú rôzne črty Ježišovho pôsobenia. Dnešné evanjelium poukazuje na jeden typický aspekt tejto epifánie, totiž že Ježiš prekvapuje. A práve preto vyvoláva údiv, nepochopenie i úžas. Náš Boh je Bohom prekvapení. A to neplatí len pre tento pozemský život, ale pre celú večnosť. Preto sa s ním nemusíme báť nudy.

Ak ma však predsa len naplňa nuda z duchovného života, z modlitby či liturgie, je to znamenie, že som sa živému Bohu trochu vzdialil. Práve vtedy je potrebné znovu sa „prebudiť“ a „vykročiť“ s novým rozhodnutím.

Iz 42, 1-4. 6-7; Ž 29 alebo Iz 55, 1-11; (Ž) Iz 12; Sk 10, 34-38 alebo 1 Jn 5, 1-9; Mk 1, 7-11

Evanjelium

Mk 1, 7-11

Ján hlásal: „Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým.“ V tých dňoch prišiel Ježiš z galilejského Nazareta a Ján ho pokrstil v Jordáne. Vtom, ako vystupoval z vody, videl otvorené nebo a Ducha, ktorý ako holubica zostupoval na neho. A z neba zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“

Podnet na zamyslenie

Dnes máme len niekoľko veršov, ale zato veľmi bohatých. Predovšetkým sa pri krste Pána zjavuje celá Trojica: Otec, ktorý prehovára, Syn, ktorý prijíma, a Duch, ktorý sprostredkúva lásku.

Otec vyslovuje vyznanie lásky: „Ty si môj milovaný Syn.“ Tieto slová zaznievajú v sile zostupujúceho Ducha, ktorý sa nanovo vlieva do Ježišovho srdca. Syn tak novým spôsobom zakúša a prežíva Otcovu lásku. Znie to nepochopiteľne? Nie, ak berieme vážne skutočnosť Ježišovho človečenstva. Ježiš ako pravý človek získaval nové skúsenosti a poznatky podobne ako my, preto sa mohol napríklad čudovať (Mk 6, 6).

Po tejto skúsenosti Božej lásky nasleduje vyslanie do služby. Ježiš je zakotvený a zakorenený v Otcovej láske, a preto môže slúžiť v moci Ducha. Rovnaké pravidlo platí aj pre nás. Len vtedy, keď žijeme z Božej lásky, môžeme slúžiť vytrvalo a s pozhnaním. Bez nej by naša služba stála na piesku.

Hebr 1, 1-6; Ž 97; Mk 1, 14-20

Evanjelium

Mk 1, 14-20

Keď Jána uväznili, Ježiš prišiel do Galiley a hlásal Božie evanjelium. Hovoril: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte sa a verte evanjeliu.“

Keď raz išiel popri Galilejskom mori, videl Šimona a Ondreja, Šimonovho brata, ako spúšťajú sieť do mora; boli totiž rybármi. Ježiš im povedal: „Podťe za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ Oni hneď zanechali siete a išli za ním.

Ako šiel trochu ďalej, videl Jakuba Zebedejovho a jeho brata Jána – aj oni boli na lodi a opravovali siete – a hneď ich povolal. Oni zanechali svojho otca Zebedeja na lodi s nádeňníkmi a išli za ním.

Podnet na zamyslenie

Ježiš hlásal, že sa priblížilo Božie kráľovstvo – a to preto, že toto kráľovstvo bolo v ňom samotnom. Ako píše Origenes, Ježiš je „*autobasileia*“ – teda Božie kráľovstvo v sebe. Skrze neho sa prejavuje Božia moc nad chorobami a nad zlými duchmi.

Požiadavka obrátenia potom vyplýva z tejto novej Božej prítomnosti, ktorá otriasa, spochybňuje naše ľudské istoty a opory a uvádza nás do pohybu. Obrátenie je ovocím stretnutia s blízkym Bohom, s Ježišom.

To je krásne stelesnené v apoštoloch. Keď sa Ježiš (Božie kráľovstvo) priblížil k nim, obrátil ich život naruby. A to platí aj pre mňa: čím viac poznávam Ježiša, tým viac sa nechávam premieňať a vernejšie ho nasledujem.

Pane, nech ťa stále lepšie poznávam a nasledujem, kamkoľvek pôjdeš!

Hebr 2, 5-12; Ž 8; Mk 1, 21-28

Evanjelium

Mk 1, 21-28

V sobotu vošiel Ježiš v Kafarnaume do synagógy a učil. I žasli nad jeho učením, lebo ich učil ako ten, čo má moc, a nie ako zákonníci.

A práve bol v ich synagóge človek posadnutý nečistým duchom. Ten vykrikol: „Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý.“

Ježiš mu prísne rozkázal: „Mlč a vyjdi z neho!“ Nečistý duch ním zalomcoval a s veľkým krikom z neho vyšiel.

Všetci sa čudovali a jeden druhého sa vypytovali: „Čo je to? Nové učenie s mocou! Aj nečistým duchom rozkazuje a poslúchajú ho.“ A chýr o ňom sa hneď rozniesol všade, po celej galilejskej krajine.

Podnet na zamyslenie

Moc. To odlišuje Ježišove slová od slov iných duchovných učiteľov, ako vtedy, tak aj dnes. Táto moc je pre nás, pretože vedie k slobode od Zlého a od starého človeka a prináša premenu.

Okrem pôsobenia moci sa v dnešnom evanjeliu objavujú aj úžas a radosť ako plody Ježišovej prítomnosti. Podľa týchto plodov spoznávam, že som sa autenticky stretol s Ježišovým slovom – veď strom sa pozná podľa ovocia.

Kedy naposledy som vo svojom živote zakúsil plody pôsobenia Ježišových slov?

Hebr 2, 14-18; Ž 105; Mk 1, 29-39

Evanjelium

Mk 1, 29-39

Keď Ježiš vyšiel z kafarnaumskej synagógy, vošiel s Jakubom a Jánom do Šimonovho a Ondrejovho domu. Šimonova testiná ležala v horúčke. Hneď mu povedali o nej. Pristúpil k nej, chytil ju za ruku a zdvihol. Horúčka ju opustila a ona ich obsluhovala. Keď sa zvečerilo, po západe slnka, prinášali k nemu všetkých chorých a posadnutých zlými duchmi. A celé mesto sa zhromažďilo pri dverách.

I uzdravil mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy, a vyhnal mnoho zlých duchov a nedovolil im hovoriť, lebo ho poznali.

Včasráno, hneď na úsvite, vstal a vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil. Šimon a tí, čo boli s ním, pobrali sa za ním. Keď ho našli, povedali mu: „Všetci ťa hľadajú.“

On im odvetil: „Poďme inde, do susedných dedín, aby som aj tam kázal, veď na to som prišiel.“ A chodil po celej Galilei, kázal v ich synagógach a vyháňal zlých duchov.

Podnet na zamyslenie

Ako asi vyzeral bežný Ježišov deň? Odpoveď môžeme tušiť z dnešného evanjeliového úryvku: 1. starostlivosť o chorých; 2. vyslobodzovanie z moci Zlého; 3. čas osamote s Otcom (porov. Mt 6, 6); 4. otvorenosť aj voči ďalším ľuďom, na iných miestach.

Čo je na tom pre nás inšpirujúce? Ježiš sa nenecháva vtlačiť do očakávaní a požiadaviek ľudí („všetci ťa hľadajú“). Vie, že potrebuje byť sám s Otcom, a zároveň že jeho poslanie presahuje jedno miesto aj jednu skupinu ľudí.

Hebr 3, 7-14; Ž 95; Mk 1, 40-45

Evanjelium

Mk 1, 40-45

K Ježišovi prišiel istý malomocný a na kolenách ho prosil: „Ak chceš, môžeš ma očistiť.“ Ježiš sa zľutoval nad ním, vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal mu: „Chcem, buď čistý!“ Malomocenstvo z neho hneď zmizlo a bol čistý. Potom mu prísne pohrozil, ihneď ho poslal preč a povedal mu: „Daj si pozor a nikomu nič nehovor, ale chod', ukáž sa kňazovi a prines za svoje očistenie obeť, ktorú predpísal Mojžiš – im na svedectvo.“ Lenže on, sotva odišiel, začal všade hovoriť a rozchyrovať, čo sa stalo, takže Ježiš už nemohol verejne vojsť do mesta, ale zdržiaval sa vonku na opustených miestach. No i tak prichádzali k nemu ľudia zovšadiaľ.

Podnet na zamyslenie

Naša nadšená evanjelizácia (a pastorácia) môže byť aj medveďou službou, ktorá môže zabrániť druhým stretnúť sa s Kristom.

Aj svedectvo a evanjelizácia majú byť v Ježišovej réžii, v jeho čase a vhodnými slovami, najlepšie z Ducha. Nie je ľahké to rozpoznať. Preto sa aj dnes potrebujeme zastaviť a volať: „Pane, pošli ma, kam chceš a ku komu chceš. Daj, aby som hovoril alebo mlčal, aby som konal alebo sa zdržal aktivity. Nech všetko prispieva k šíreniu tvojho kráľovstva.“ (Inšpirované modlitbou Charlesa Wesleya.)

Hebr 4, 1-5. 11; Ž 78; Mk 2, 1-12

Evanjelium

Mk 2, 1-12

Ježiš o niekoľko dní znova vošiel do Kafarnauma. Ľudia sa dopočuli, že je v dome, a zišlo sa ich toľko, že už nebolo miesta ani pred dvermi. A on im hlásal slovo. Tu prišli k nemu s ochrnutým človekom; niesli ho štyria. A keď ho pre zástup nemohli priniesť až k nemu, odkryli strechu tam, kde bol, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ležal ochrnutý. Keď Ježiš videl ich vieru, povedal ochrnutému: „Synu, odpúšťajú sa ti hriechy.“ Sedeli tam aj niektorí zákonníci a v srdci uvažovali: „Čo to tento hovorí? Rúha sa! Kto môže okrem Boha odpúšťať hriechy?“ Ježiš hneď svojím duchom spoznal, že tak rozmýšľajú, a povedal im: „Prečo si to myslíte vo svojich srdciach? Čo je ľahšie – povedať ochrnutému: ‚Odpúšťajú sa ti hriechy,‘ alebo povedať: ‚Vstaň, vezmi si lôžko a choď!‘? Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy“ – povedal ochrnutému: „Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov.“ A on vstal, hneď si vzal lôžko a pred očami všetkých odišiel. Všetci sa divili, velebili Boha a hovorili: „Také niečo sme ešte nikdy nevideli.“

Podnet na zamyslenie

Živá viera je obrovským darom. Otvára dvere (alebo strechy), aby Pán konal veľké veci. Takáto viera unesie a prinesie núdznych pred Ježišovu tvár, s istotou, že on má moc nad ich bezmocnosťou.

Viera otvára srdce, aby Ježišovo slovo mocne pôsobilo a prinieslo ovocie pokoja. Viera disponuje dušu aj telo, aby prijalo uzdravenie. Viera umožňuje vstať a vykročiť, ako to vidíme u Abraháma.

Aká je tvoja viera?